

Aardbeien in Januari

Des Fraises en Janvier (1999)

Evelyne de la Chenelière

Montréal, Canada.

Creatie: Théâtre de la Moluque, Carleton.

Vertaling 2010:

Hedwig COOREMANS

't Serclaesstraat, 11

1740 TERNAT

ALMO

Royal House, Coremanstraat 34

2600 - Berchem

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

users.telenet.be/hedwig.cooremans

PERSONEN

Frank

Sofie

Robert

Lea

* * *

*

Eerste scène.

Een lentemorgen.

Frank drinkt een koffietje, terwijl hij aan zijn tapkast zit te schrijven.

We horen een belletje en de deur gaat open. Robert komt voorzichtig binnen.

ROBERT: Hallo. Ken je me nog?

FRANK: Robert!

ROBERT: Je had gezegd dat het hier was dat je werkte. Ik kom een koffietje drinken voor m'n cursus begint.

FRANK: Da's mooi. Alles in orde?

ROBERT: Jaja... Gewone routine. Veel werk... En jij?

FRANK: Dat gaat. Ik heb graag dat er hier 's morgens weinig volk komt. Het ideale tijdstip om te schrijven.

ROBERT: Oh... maar ik blijf niet lang, hoor. Ik...

FRANK: Maar nee, het doet me plezier dat je even langs komt. Ga zitten. Sorry. Zeg, heb je al je kopijen kunnen verbeteren na die avond?

ROBERT: Ha! Ik denk dat ik voor één keer erg gul geweest ben. Alcohol, snap je... Mijn studenten zullen blij verrast geweest zijn. Ik was niet in staat om me te concentreren. Ik moest aldoor denken aan dat verhaal dat je me verteld hebt.

FRANK: Ah ja, dat. Och ja, alcohol... Ik spreek er niet zo dikwijls over, zeker niet met iemand die ik niet ken. Ik hoop dat ik er je niet te veel mee lastig gevallen heb.

ROBERT: Nee, nee... Integendeel. Ik ben teruggekomen, toch voor een stuk, om het vervolg te kennen.

FRANK: Een hele opdracht van 's morgens vroeg! Wat wil je in je koffie?

ROBERT: Niets. Vriendelijk bedankt. Maar weet je, toen je me zei dat alles, het meisje, de valies misschien opgezet spel was van Sofie om uit te vissen of je wel echt van haar houdt...

FRANK: 'k Weet niet, ik vertel misschien om het even wat, maar die meid had een

manier om de zaken aan te pakken... Alsof zij over alles besliste terwijl zij je de indruk gaf dat jij het was die de beslissingen nam. Snap je wat ik bedoel? Op een morgen viel ze hier binnen. Ze straalde gewoon. Ze had haar dagje wel gekozen: met een soort licht dat zelfs een oorwurm een goddelijke status bezorgt. Beeld je een vrouw in die uit zichzelf al straalt, die baadt in een gouden licht...

ROBERT: Mja...

SOFIE komt het café binnen. Ze draagt een dikke wintermantel.

SOFIE: Dag Frank.

FRANK: Holala, wat een verrassing.

SOFIE: Dat is nog niet alles. *(Ze geeft hem een bakje aardbeien)*

FRANK: Ze gaf me een bakje aardbeien die zo rood waren dat ik er zelf van begon te blozen. 't Was er trouwens het seizoen niet voor. Volop winter.

SOFIE: Ik ben even naar de markt geweest.

FRANK: Bedankt, da's heel aardig. Koffietje?

SOFIE: Deca. Ik heb er al eentje op.

FRANK: Werk je vandaag niet?

SOFIE: Ja, maar ik ga toch te laat komen, omdat ik je iets moet zeggen.

FRANK: Ik luister.

SOFIE: Ik weet dat het tegen alle tradities is en ik word er zelf tureluurs van, maar ik dacht zo bij mezelf dat het leven te kort is als we ons elk van onze kant blijven afvragen wie de eerste stap gaat zetten. We verliezen gewoon een massa tijd en ik weet dat je soms naar mij zit te kijken terwijl ik slaap. Dat weet ik omdat ik dan niet echt slaap. Je gaat toch niet ontkennen dat je gisteren nog naar mij hebt zitten kijken terwijl ik sliep en ik weet, dat als we allebei tot twee uur 's morgens zitten te kletsen in het salon en wijn zitten te drinken, dat het dan voor allebei een marteling is als we elk in ons eigen bed moeten kruipen en zelfs als alle andere koppels mekaar in brand spuwen of als we samen hebben zitten lachen met al die koppels die mekaar in brand spuwen, dan denk ik dat wij ook het recht hebben om te

proberen een leven te leiden waarbij we mekaar misschien hetzelfde zullen aandoen. Ik zie niet goed in waarom, als we graag samen boodschappen doen en als we ons graag met het huishouden bezighouden, en als we graag samen ontbijten, en als we graag samen oude films bekijken, dan zie ik niet goed in waarom we niet graag met mekaar naar bed zouden gaan, wat me dunkt veel interessanter is dan boodschappen of het huishouden of ontbijten of oude films. Ik stel dus voor om komende lente te trouwen. Ik weet dat het tegen alle tradities is dat ik als vrouw het aanzoek doe, maar jij houdt niet van tradities, daarom stel ik voor om komende lente te trouwen. Of komende winter, in open lucht, vermits het traditie is om altijd in de lente te trouwen.

ROBERT: Heeft ze dat zo gezegd?

FRANK: Ja.

ROBERT: En wat heb jij daarop geantwoord?

FRANK: Niks.

SOFIE: Wat antwoord je daarop?

FRANK: Ik weet het. Normaal gezien zou ik haar moeten gezoend hebben of zo.

SOFIE: Ik had gedacht dat je me normaal gezien zou gezoend hebben of zo en nu sta ik hier met de bek vol tanden...

ROBERT: Waarom heb je haar dan niet gezoend?

FRANK: *(Tot Robert)* Ik was het niet waard dat ze me spontaan, heel gemoedelijk zelfs, dat cadeau had gegeven. *(Tot Sofie)* Ik ben er gewoon ondersteboven van...

SOFIE: Ik heb deze morgen voor de spiegel staan oefenen om te kunnen zeggen wat ik je gezegd heb en ik heb de indruk dat ik behoorlijk ontroerend ben geweest. Of niet soms?

ROBERT: Ja, dat is erg ontroerend.

FRANK: Ja, je bent erg ontroerend.

SOFIE: Als je wil, zien we mekaar vanavond.

ROBERT: En ze is weggegaan?

FRANK: Ja. En weet je wat me doen besluiten heeft om toch maar met haar te trouwen?

ROBERT: Zeg op.

FRANK: Toen ze naar buiten wou, probeerde ze de deur open te trekken, in plaats van ze open te duwen.

Sofie raakt het café niet uit.

ROBERT: Hoezo?

Sofie heeft het nog steeds kwaad met de deur.

FRANK: 't Was duidelijk dat ze zo snel mogelijk weg wou. Normaal toch? Mijn stilzwijgen moet pijnlijk geweest zijn en zij slaagde er niet in om op een waardige manier te vluchten via een deur die ze nochtans kende. We waren toen al twee jaar mekaars huisgenoten en ik werkte in dit café waar ze me zo dikwijls kwam opzoeken en dat nog nooit van deur is veranderd. Je moet trekken om hier naar binnen te komen en duwen om naar buiten te gaan. De verwarring die ze veroorzaakte door aan de deur te trekken in plaats van te duwen heeft me diep geraakt. En ik zei bij mezelf dat ik me nooit zou vervelen met een vrouw die aan deuren trekt in plaats van te duwen.

Sofie slaagt er eindelijk in om naar buiten te geraken.

ROBERT: Heb jij dat gezegd?

FRANK: *(Bij zichzelf)* Ik zal me nooit vervelen met een vrouw die aan deuren trekt in plaats van te duwen. *(Tot Robert)* Ja, dat heb ik gezegd.

ROBERT: En daarna?

FRANK: Wel ja, we zijn niet getrouwd. Maar dat wist je al. Zeg, ik zit hier maar te kletsen. Is het geen tijd voor je cursus?

ROBERT: Och, verdomme, mijn cursus! Ik moet er vandoor. Hoeveel moet ik je? *(Hij tast zijn zakken af)*

FRANK: Van het huis... Je komt toch nog eens langs?

ROBERT: Vriendelijk bedankt. Tot later.

FRANK: *(Tot publiek)* Hij keek hoe Robert wegging, terwijl hij bij zichzelf zei dat

hij niet alleen een aandachtig luisterend oor had gevonden, maar ook iemand die het profiel had van de perfect romantische held. Hij zei daarna dat het voor zijn geestelijk welzijn misschien erg slecht was als hij vana- vond naar zijn afspraak met Sofie ging.

Tweede scène

Avond. In een bar dansen Frank en Sofie een slow.

SOFIE: Frank?

FRANK: Hmm...

SOFIE: 't Is toch tof dat we nog eens samen kunnen dansen, hé?

FRANK: Oh ja.

SOFIE: Zelfs als we oud zijn, zelfs als we helemaal verformfaaid zijn, dan gaan we nog dansen. Oké?

FRANK: Oké. Maar zal je man dan niet op mijn smoel komen slaan?

SOFIE: Welke man?

FRANK: Hou op, Sofie. Jij zal het wel maken, zeker weten.

SOFIE: Ja, ja.

FRANK: Hij zit misschien in deze bar, terwijl hij vergaat van jaloezie. Hij kijkt naar ons en zegt bij zichzelf: "Maar wat doet die adembenemende schoonheid in de armen van zo'n ordinaire vent?"

Robert nadert.

SOFIE: Hou op, zeg.

ROBERT: Maar wat doet die adembenemende schoonheid in de armen van zo'n ordinaire vent?

FRANK: En dan zou hij naar je toe komen en zeggen: "Excuseer, juffrouw".

Robert komt voor Sofie staan.

ROBERT: ... Ik vind dat de broek van meneer vloekt met uw jurk. Die gaan echt niet samen. Anderzijds ben ik geneigd u te vragen eens goed te kijken hoe uw jurk en mijn broek een opvallend harmonisch geheel vormen.

Sofie barst in lachen uit en begint met Robert te dansen.

FRANK: En hij zou je veel doen lachen. En dat is volgens mij het moeilijkste dat je van een man kan verlangen: dat hij je doet lachen. Je leven lang. Kun je je dat voorstellen, je leven lang? Of zoals mijn moeder zei: "Vrouw die lacht, goed voor de nacht." En daarna zou hij zeggen:

ROBERT: Weet je, mensen trouwen er maar op los zonder goed te weten waar ze aan beginnen. Laten we maar doen alsof we niet weten waar we aan beginnen, we gaan trouwen en daarna zien we wel. Iedereen doet het zo.

FRANK: En jij zou hem vragen...

SOFIE: Welk is uw familienaam?

FRANK: Sofie! Jij bent toch zo gewoon alledaags!

SOFIE: Oké. Ik zou hem zeggen: ik accepteer op voorwaarde dat de bruilofts- mars vervangen wordt door de Krönungsmesse van Mozart.

FRANK: Klinkt al heel wat beter.

Robert gaat weg.

SOFIE: Jij, jij doet niets anders dan filmpjes maken.

FRANK: In mijn filmpjes gaat alles zoveel beter.

SOFIE: 't Is dank zij de muziek dat alles zoveel beter gaat.

FRANK: Da's waar.

Derde scène

Flashback.

In het hotelletje van Lea. Lea is verdiept in een boek. Robert, een gast, slaat haar gade alvorens het woord tot haar te richten.

ROBERT: Excuseer, juffrouw.

LEA: *(Blijft lezen) Ja...*

ROBERT: Ik heb erg slecht geslapen. Uw hotelletje is zonder de minste twijfel erg charmant, maar...

LEA: Dank u.

ROBERT: Maar... Wel ja, het is niet de bedoeling dat ik lastig wil doen. Ik twijfel er niet aan dat uw zaak netjes onderhouden wordt, maar... Goed, ik moet het u toch zeggen. Kijk, ik heb aan de voet van mijn bed een dode muis gevonden. *(Geen reactie)* U hebt gehoord wat ik zei?

LEA: Eerst dit stukje even doorlezen.

ROBERT: Er lag een dode muis, juffrouw. Aan de voet van mijn bed. Eigenlijk bijna *in* het bed.

LEA: Mooi. Ze was dood. Ze maakte dus geen lawaai. Heeft zij u misschien belet om lekker te slapen?

ROBERT: Wel, euh... Ik was toch even een beetje bang. Ik... Goed, als u zegt dat zoiets normaal is... *(Geen reactie)* Is zoiets normaal?

LEA: Ik ben bijna klaar met deze paragraaf.

ROBERT: Want ik zou niet willen doorgaan voor een stadsmus die niet in staat is om te genieten van de genoegens van het platteland. Trouwens, het tv-toestel in mijn kamer was defect en dat heb ik overleefd, dus... Maar een dode muis is toch... U lijkt me niet erg onder de indruk. Is dat hier de gewoonte? Ik bedoel, gebeurt dat regelmatig?

LEA: Hou op met tegen mij te spreken alsof u voor een kleuterklas staat.

ROBERT: Helemaal niet. Excuseer. Het spijt me. *(Pauze)* Wat bent u aan het lezen? *(Lea toont de roman)* Ho, dat is een erg amusant boek. Ik ben op dit ogenblik hetzelfde aan het lezen.

LEA: Weet ik, want het is uw exemplaar. Ik heb het even van u geleend toen ik uw lakens ging verversen.

ROBERT: ...

LEA: U hebt er toch niets op tegen?

ROBERT: Nee, nee... Alleen dat ik...

- LEA: Ik heb hem bijna uit. Daarna krijgt u hem terug.
- ROBERT: Vriendelijk bedankt. Eh... Wat die muis betreft...
- LEA: Och, niet te veel van aantrekken. Mijn kat zal u graag zien, zeker?
- ROBERT: Ha ja, het is een soort cadeautje. 't Schijnt toch...
- LEA: Dat klopt. Een welkomstgeschenk. Ik zorg voor de bloemen, zij voor de muis. Je neem het haar toch niet kwalijk?
- ROBERT: Och ja, da's waar ook: bedankt voor de bloemen. Dat ruikt lekker, hè, bloemen.
- LEA: Hier werd een en ander onderlijnd. Raar. Waarom schrijft u in uw boeken?
- ROBERT: Omdat ik literatuur doceer en...
- LEA: U bent prof?
- ROBERT: Laten we zeggen dat ik van een soort sabbatjaar van onbeperkte duur geniet. Maar ik bereid toch tentamens voor, zoek onderwerpen voor dissertaties. Ik wil de draad niet verliezen, kom. Ik ben blij dat u dat boek apprecieert.
- LEA: De vent die dat geschreven heeft is echt goed.
- ROBERT: Euh... 't Is een vrouw.
- LEA: Hoe? Hij heet toch George!
- ROBERT: Ja, maar George Sand is het pseudoniem van een romanière die onder die naam schreef omdat... (*Lea lacht*) Scheelt er iets?
- LEA: Ik was u maar wat aan het treiteren. Natuurlijk weet ik wie George Sand is. Ik wou alleen dat u even voor professor speelde.
- ROBERT: Natuurlijk. Excuseer. Had ik moeten weten.
- LEA: Dacht ik ook.
- ROBERT: Goed, ik ga een wandelingetje maken. Kunt u mij een tochtje aanbevelen?
- LEA: Morgen ben ik vrij. Als u wil toon ik u de streek.
- ROBERT: Fijn. Goed idee.
- LEA: Goed, ik ga maar naar boven. 't Schijnt dat het gaat regenen.
- ROBERT: 'k Weet het. Maar 'k ga toch maar dat wandelingetje maken.
- LEA: Lief van u dat u niet echt boos bent geworden. Weet u, er zijn altijd van die toeristen die het mij kwalijk nemen dat het regent, alsof ze ook voor goed weer betaald hebben als ze hier komen logeren.

ROBERT: Hoe dan ook, een vlaagje regen, dat kan deugd doen. Daarna ruikt het gras lekker naar vochtig gras.

Lea af. Daarna bevinden we ons in het café van Frank. Vandaag.

Vierde scène

FRANK: De andere planeet, beste Robert?

ROBERT: Ik zat aan een vrouw te denken, zoals gewoonlijk.

FRANK: Ja, zonder hen zouden we mekaar niet veel te vertellen hebben, hè?

ROBERT: Nee.

FRANK: Ik heb het alleszins voor mezelf beslist: nooit een huisgenote.

ROBERT: Nooit wat?

FRANK: Nooit verliefd worden op een huisgenote.

ROBERT: Waarom niet?

FRANK: Omdat die meer dan genoeg weet. Ze weet dat ik snurk, dat ik bang ben voor muizen, dat ik elke dag naar ons ma bel. Op die basis kun je geen relatie beginnen. Niet te doen, jong.

ROBERT: Ik probeer altijd alles te voorkomen: geen engagement, geen lange termijnen, geen tradities, geen tranen. In mijn badkamer is er alleen plaats voor mijn eigen tandenborstel. Nee, bij mij moeten ze niet komen aankloppen met gezinnetje, kindjes, kerstboom of tradities.

FRANK: En dat zeg je hen dan ook?

ROBERT: Iedere keer. Het vervelende is dat ze allemaal denken dat zij de uitzondering op de regel zijn.

FRANK: Allemaal?

- ROBERT: Op de uitzonderingen na. Uitzonderingen denken nooit dat zij uitzonderingen zijn.
- FRANK: Als er nu iets is dat ik zou willen begrijpen, dan zijn het vrouwen. Jij niet?
- ROBERT: Misschien dat we achteraf teleurgesteld zouden zijn.
- FRANK: Wie weet.
- ROBERT: Maar ik snap iets niet. Zie je haar helemaal niet meer, die Sofie? Ik bedoel, weet je niet waar ze uithangt? Ben je haar niet meer tegen het lijf gelopen?
- FRANK: Nee. Ik hoop alleen dat ze iemand gevonden heeft die beter is dan ik.
- ROBERT: En dat meisje met de valies?
- FRANK: Nooit meer teruggezien. Ik weet zelfs niet of ik haar op straat zou herkennen, zonder die valies.
- ROBERT: Je hebt Sofie dus laten zitten voor een vrouw die je op straat niet eens zou herkennen zonder valies?
- FRANK: 't Was niet voor haar dat ik het huwelijk heb geannuleerd. 't Was voor wat ze vertelde.
- ROBERT: Ik kan niet volgen.
- FRANK: Ze kwam hier binnen gewaaid. Ik was nog niet open.

Lea op. Ze is zowat acht maanden zwanger.

- FRANK: We zijn gesloten!
- LEA: Als je gesloten bent, doe je de deur op slot.
- FRANK: Er hangt een bordje met *Gesloten*.
- LEA: Hoe laat ga je open?
- FRANK: Als ik er zin in heb. Er is niemand die mij daarover komt lastig vallen.
- LEA: Ik zei bij mezelf: "Eindelijk iets open in die vuile stad waar de winter nooit ophoudt." En nu komt u mij vertellen dat u gesloten bent. Ik ga hier niet weg voor ik iets gedronken heb. Excuseer, maar ik kom van de terminus van de bus en ik ben niet in staat om iets te drinken op plaatsen die 24 uur op 24 open zijn. Het moeten die felle neonlampen zijn, veronderstel ik. Een

deca alstublieft, de tijd om even uit te blazen. U ziet er tenminste een vriendelijke uit. Zelfs toen u zei: “We zijn gesloten!” op die ongest-vrije bullebaktoon, wist ik dat u een vriendelijke was, anders had ik onmiddellijk rechtsomkeert gemaakt, want ik moet zeggen dat ik de laatste tijd overgevoelig ben en een hekel heb aan de stad. Ik ben naar hier gekomen omdat ik op zoek ben naar een vriendin. In feite zijn we mekaar uit het oog verloren. We waren vriendinnen toen we tien waren. Haar ouders zijn verhuisd en we hebben alle contact verloren. Zij was de enige vriendin die ik had. Sindsdien heb ik maar één enkele man gekend die voor mij van tel is.

ROBERT: Ik snap niet goed...

FRANK: Ik snap niet goed wat u bedoelt.

LEA: Wij zijn verliefd geworden, geloof ik.

ROBERT: Wie “wij” ?

FRANK: Wie “wij” ?

LEA: Een mysterieuze man, zoals in de films. Een toerist, een beetje een zwer-ver. Heel mooie man, beetje droevig ook. Net niet over 't randje. Ik wist dat hij een paar dagen later zou vertrekken. Toch hebben we een kind gemaakt. Buiten. Een kind dat naar heerlijk vochtig gras zal ruiken.

ROBERT: Vochtig gras?

LEA: Ik moet mijn vriendin vinden. We schreven mekaar van tijd tot tijd. Toen ik naar hier kwam heb ik zelfs naar haar uitgekeken en ik ben tot de vaststelling gekomen dat ik een meisje van tien zocht. Stom, want ik weet dat ze geen tien meer is. Ze heeft integendeel zelf een klein meisje van twee, heeft ze me verleden jaar geschreven. En ik heb niet geantwoord. Misschien kan ik op straat een kindje van twee beginnen zoeken dat lijkt op mijn vriendin van tien. In haar brief schreef ze ook dat ze weldra naar een gewoon huis zou verhuizen. Maar ik heb haar nieuwe adres niet. Ze is gestopt met schrijven. Ik hoop dat ze intussen niet overleden is.

ROBERT: Is 't een jongen of een meisje, die peuter van haar?

FRANK: Hein? Heb ik haar niet gevraagd. (*Tot Lea*) En hoe heet uw vriendin?

LEA: Sofie.

- ROBERT: Die ook al?
- LEA: Ik zal haar wel vinden.
- ROBERT: En de vader van het kind?
- FRANK: En de vader van het kind? Zoekt u hem niet?
- LEA: 't Was een toerist, 'n beetje een zwerver, een reiziger die voor vrijheid gekozen heeft. Ik moet mijn vriendin vinden. Meneer, ik hou niet van hotels en ik ben er zeker van dat mijn vriendin me slaapgelegenheid zal bezorgen. Maar zou u mij, in afwachting dat ik haar vind, hier willen ontvangen?
- FRANK: ...
- ROBERT: En toen?
- LEA: U kijkt zo verbaasd?
- FRANK: 't Is dat ik met een vrouw samenwoon en...
- LEA: Houdt u van haar?
- FRANK: En we gaan volgende week trouwen.
- LEA: Ik begrijp het, meneer. Ik zou mijn haar eens willen wassen. Ik ben hals over kop vertrokken en na die reis... Acht uur bussen alstublieft, daarom zou ik mijn haar eens willen wassen. Ik zal alles netjes achterlaten, hoor. Maar u bent bang, meneer. Dat begrijp ik. Misschien dat ik niet goed meer weet hoe het eraan toe gaat in een grote stad. Zorg goed voor die vrouw, wees nooit een lafbek, maar wees altijd buitengewoon. Ik voel me al veel beter. Ik ga mijn vriendin zoeken en dan zal ik mijn haren kunnen wassen.
- FRANK: Wacht even. Zal 't gaan?
- LEA: Natuurlijk, meneer.
- FRANK: Wat gaat u nu doen?
- LEA: Mijn vriendin zoeken.
- ROBERT: Heeft ze haar dan gevonden, die vriendin?
- FRANK: Wacht!
- LEA: Wat?

Frank schrijft zijn telefoonnummer op een boekje lucifers.

- FRANK: Alsjeblieft, bel me op zodra u die vriendin gevonden hebt.

ROBERT: En heeft ze dat gedaan?

LEA: Om dan uw vrouw aan de lijn te krijgen die meteen een rolberoerte krijgt?
(*Ze bekijkt het boekje lucifers*) Is dat uw echte telefoonnummer?

ROBERT: Waarom zei ze dat?

LEA: Ze hebben me gezegd dat als een man zijn telefoonnummer op een boekje lucifers schrijft, het meestal een vals nummer is.

FRANK: Dit is mijn telefoonnummer.

LEA: (*Leest*) Frank... Mooie voornaam.

ROBERT: En de hare? Welke was de hare?

FRANK: En de uwe? Welke is uw naam, juffrouw?

Lea heeft niet gewacht. Ze is er al vandoor.

FRANK: Ze heeft me nooit gebeld.

ROBERT: En je weet niet waar ze vandaan kwam? Wat ze deed?

FRANK: Ik kreeg gewoon de kans niet om het haar te vragen.

ROBERT: 't Is ongelooflijk... Ze was misschien gestoord, beetje getikt hier vanboven. Maar ik snap je wel, hoor. Een mens laat zich soms vangen door de gekste dingen. Ik had eens een studente, en die heeft me ook liggen gehad met zo'n verhaaltje. In 't begin van 't schooljaar, overhandigde ze me een dissertatie, en daarna, ik besepte het amper, nog één, en nog één; altijd over andere thema's of zelfs over verplichte thema's. Op een dag kwam ik tot de constatactie dat ik niet kon wachten om ze te lezen. Ik kon gewoon niet wachten. En ik installeerde me niet aan mijn bureau, zoals met de andere scripties. Nee, ik ging in bed liggen om haar teksten te kunnen lezen, net voor ik insliep. Dat deed ik omdat, als je al haar dissertaties na mekaar las, ze op mekaar volgden en één verhaal vormden. Zo heeft ze haar eerste roman geschreven! In het kader van mijn cursus.

FRANK: En dan ben je meteen op haar verliefd geworden?

ROBERT: ... 't Probleem was dat ze niet echt een schoonheid was.

FRANK: Oh.

ROBERT: Maar talent zat als het op schrijven aankwam.

- FRANK: Maar ze was niet echt een schoonheid.
- ROBERT: Nee.
- FRANK: En jij moet mooie vrouwtjes hebben, hé, jij?
- ROBERT: Ken jij een man die geen mooie vrouwtjes wil hebben?
- FRANK: Er zijn van die vrouwen van wie je zegt dat het gewoon onrechtvaardig is dat ze geen schoonheid zijn.
- ROBERT: Da's waar. En er zijn ook mooie vrouwen die het zouden verdienen van foeilelijk te zijn.
- FRANK: Jij moet me eens een paar van je onderwerpen bezorgen. Misschien kan ik dan eindelijk eens iets schrijven dat steek houdt...
- ROBERT: Je zou ze alleen maar vervelend vinden.
- FRANK: Welk is dan het thema dat je je studenten tegenwoordig voorschotelt?
- ROBERT: Ik moet er vandoor. Als ik mijn afspraken met mijn studenten niet na- kom... Hoeveel?
- FRANK: Laat maar zitten. Van het huis.
- ROBERT: Vriendelijk bedankt.
- FRANK: Hoor eens, welk is dat thema nu? Gewoon voor de lol.
- ROBERT: "Georges Blanc, hedendaags criticus, heeft zich over Stendhal en de problemen van de roman gebogen. In zoverre, gelukkig, dat Stendhal -die theoretisch een realistisch gekleurd programma aanhing- nooit de werken van zijn verbeelding aan dergelijke gevaren heeft blootgesteld. Becomentarieer en bespreek deze bewering."
- FRANK: Oké, laat maar zitten.
- ROBERT: Morgen bezorg ik je de rest.

Vijfde scène

In het café van Frank. Robert observeert Sofie en Frank.

- SOFIE: Wat? Hoezo je denkt dat je er niet klaar voor bent. Ben je er mee aan 't spelen of zo?

FRANK: 't Is allemaal nogal vlug gegaan.

SOFIE: Frank, wij houden van elkaar en alles gaat goed. Trouwen is toch 't einde van de wereld niet?

FRANK: 'k Weet het...

SOFIE: 't Is niet meer dan een heel mooi feest.

FRANK: En een engagement.

SOFIE: Het is normaal dat je op 't laatste ogenblik een beetje bang bent, Frank.

FRANK: We moeten het annuleren, Sofie. Echt waar. Het spijt me.

SOFIE: Het spijt je?

FRANK: Ik voel me er ook niet gelukkig bij.

SOFIE: Ik voel me er niet alleen niet gelukkig bij, ik ben razend! Zeg me gewoon de waarheid, Frank. Want dat verhaaltje van die zwangere vrouw met haar valies die hier komt binnenwaaien, da's misschien tof in je films, maar op mij maakt het niet de minste indruk!

ROBERT: Ze geloofde je dus niet?

FRANK: Geloof je me niet?

SOFIE: Nee, ik geloof je niet.

ROBERT: Ik begrijp het.

FRANK: Ik begrijp het...

SOFIE: Je hebt me bedrogen, zo is het toch?

FRANK: Maar nee!

SOFIE: Je laat je in je café verleiden door een vrouw en je weet niet welke uitleg je daar moet aan geven?

FRANK: Maar nee! Die vrouw heeft me niet verleid. Ze heeft me in de war gebracht met haar verhaal. Ik ben er zowaar duizelig van geworden. Want op een dag kan het best dat ook ik er vanonder trek. Het kan dat ik me plots overdonderd voel door de gedachte dat ik me voor de rest van mijn leven aan een vrouw moet binden. Ik bedoel, aan één enkele vrouw. En ik wil niet dat jij dan alleen achter blijft; verloren, zwanger, met een valies. Voor dat moment ben ik bang.

ROBERT: En daarna?

FRANK: En daarna was het haar trots die sprak.

SOFIE: Jij bent groots, Frank. Veel te groots voor mij, echt waar. Hou jij je maar bezig met de annulering van ons huwelijk. Ik wil er niets meer over horen. Vertel maar aan wie het horen wil van die vrouw met haar valies. Er zal nogal wat aflachen worden. Saluut!

Sofie probeert buiten te geraken, maar ze heeft een probleem met de deur waar ze zit aan te trekken in plaats van te duwen.

ROBERT: En dat was het dan?

FRANK: *(Tot Sofie)* En dat was het dan? *(Tot Robert)* Hoezo “En dat was het dan?”

SOFIE: Vervloekte deur! *(En dan geraakt ze eindelijk buiten)*

ROBERT: Je bent haar toch achterna gelopen in die regen?

FRANK: Waarom *in die regen*?

ROBERT: 'k Weet niet, maar 't heeft iets, als 't intussen regent.

FRANK: In de film, ja. Maar in 't echte leven zit je met doorweekte schoenen en verkleumde tenen.

ROBERT: Ja, da's waar. Och, ik ben nog maar eens te laat. Hoeveel moet ik je?

FRANK: *(Geeft hem een script)* Van het huis. Ik moet jou. Dit is het script.

ROBERT: Ah, Vriendelijk bedankt. Ik ga het zeker lezen.

Robert af. Frank richt zich tot Sofie in een andere flashback.

FRANK: Wat? Hoezo je denkt dat je er niet klaar voor bent. Ben je er mee aan 't spelen of zo?

SOFIE: Ik ben niet verliefd op jou, Frank. Ik dacht het, serieus waar, maar ik heb me vergist. Ik hou veel van jou, maar...

FRANK: Kom me niet vertellen dat je liever wil dat we goede vrienden blijven.

SOFIE: Ja, natuurlijk...

FRANK: 't Is echt belachelijk hoeveel vrienden ik heb. Iedereen wil mijn vriend worden. Al dat vrouwvolk wil dat ik hun vriend word, hun broer, hun dikke knuffelbeer. Ben ik een gelukzak ja, dat ik de beste vriend ben van een pak vrouwen!

- SOFIE: Hou op, Frank. Zeg me alleen dat je 't me niet kwalijk neemt. Zeg dat we vrienden blijven.
- FRANK: Ik weet gewoon geen blijf meer met al die vrienden! Denk jij nu echt dat ik behoefte heb aan jouw vriendschap?
- SOFIE: Ik weet dat je teleurgesteld bent, Frank...
- FRANK: Teleurgesteld?! Ik ben pas teleurgesteld als ik previews in de bioscoop heb gemist. Zwijg me over teleurgesteld!
- SOFIE: Vervloekte deur!
- FRANK: Duwen, Sofie! Duwen, meisje! *(Sofie af) (Tot publiek)* Hij vraagt zich af of hij haar niet had moeten vragen om te blijven in plaats van te zeggen dat ze moest duwen. Ofwel moest hij haar achterna in de regen, maar die dag scheen jammer genoeg een prachtig zonnetje. Hij dacht nog eens aan het script dat hij aan Robert had gegeven. Hij had er onmiddellijk spijt van dat die de echte versie van de feiten zou lezen.

Zesde scène

Lea richt zich tot het publiek.

LEA: Lieve Sofie.

Hoe gaat het? Met mij gaat alles goed. Ik heb je gezocht in Antwerpen, maar ik ken je nieuwe adres niet. Ik heb nu een jongetje: Frank, van twee maand en een half. Toen hij in januari geboren werd, leek hij op een dikke rode aardbei die een beetje verloren lag tussen al dat wit. Hij lijkt genoeg op zijn vader zo- dat ik nooit de zwerver-toerist zal vergeten over wie ik je in mijn laatste brief heb gesproken, brief die jij overduidelijk niet hebt ontvangen. Hij is een man die zijn vijftig jaren zo te zien overwaard is. Het genre man die alle jonge vrouwen die zich seksueel aangetrokken voelen door grijzende slapen zeker zal bevallen.

Hoe gaat het met de kleine Lea? Het doet me wel wat, zie je, dat je je doch-

tertje Lea hebt genoemd. Als ik een meisje had, dan zou ik haar zeker Sofie noemen. Echt waar. Per slot van rekening hadden we een pact gesloten. Ik hoop dat je man je nog steeds flink verwent, want dat verdien je, zeker weten. Hij lijkt alleszins een fantastische vent te zijn.

Wanneer ik hier in het dorp rondwandelen, bekijken de mensen me met zo'n rare blik. Ik ben hier namelijk een zeldzaam specimen: een éénouder. Als je hier was, dan zouden we ze samen kunnen uitlachen.

Ik heb het hotelletje heropend toen het seizoen begon. Ik had een koppel op huwelijksreis. Dat zijn de ergsten, zij die op huwelijksreis zijn. Ze hadden hun verblijf echter afgebroken omdat Frank 's nachts een wreed lawaaierig baasje is. Toegegeven, hij kan nogal een keel opzetten! Maar zij maakten in bed minstens evenveel kabaal en dat heb ik hen ook gezegd. Ik heb hen gezegd dat ze weinig tactvol waren tegenover mij. Want als ik ooit van job verander dan zal het niet zijn omdat ik 's morgens vroeg het ontbijt moet serveren of omdat ik om twee uur 's nachts een lekkende kraan moet repareren, nee, dan is het omwille van het kabaal dat koppels maken terwijl ik in bed helemaal alleen lig te zijn. Als het hotel vol is, ik zweer je, dan heb ik de indruk dat ik de madam ben van een hoerenkast. Maar voor de rest is alles in orde, hoor.

Ik wacht op een brief van jou met je nieuwe adres. Dan kan ik je deze brief opzenden. Ik hoop dat je ooit eens op bezoek komt met je gezinnetje.

Tot binnenkort,

Lea.

Zevende scène

Sofie en Frank maken een wandelingetje terwijl ze een broodje eten.

FRANK: *(Tot publiek)* Hij bleef Sofie praktisch alle dagen zien en zij sprak met hem heel gemoedelijk over haar talloze veroveringen. Dikwijls Italianen. Hij vraagt zich af of hij binnenkort geen Italiaans moet beginnen leren.

- SOFIE: ... een Italiaan. Hij was al een paar keer naar de kliniek gekomen voor zijn hond. Een mooie zwarte Labrador die artritis had en zo hebben we kennis gemaakt. Tenslotte heeft hij me gevraagd om samen iets te gaan eten.
- FRANK: Die Labrador?
- SOFIE: Maar nee... Die Italiaan.
- FRANK: Ah? Ik vraag me af of ik binnenkort geen Italiaans moet beginnen leren.
- SOFIE: En 't werd een heel fijne avond. Erg galant, pure klasse. En ik geef toe, als ze tegen mij in 't Italiaans beginnen, dan heb ik het zitten.
- FRANK: Spreekt hij misschien geen Nederlands?
- SOFIE: Jawel. Maar op 't einde van de avond heeft hij gezegd dat hij het niet kan laten Italiaans te spreken als het over liefde gaat.
- FRANK: Hoe schattig.
- SOFIE: Jij hebt zeker iets tegen romantiek?
- FRANK: Nee, tegen Italianen.
- SOFIE: Ik zou eens willen zien hoe jij aan een meisje je liefde verklaard.
- FRANK: Heb ik dat bij jou al eens niet gedaan?
- SOFIE: Dat is 't hem juist: 't was alles behalve romantisch.

Verandering van licht. Flashback. In de wasserette.

- FRANK: Hoe? Ik ben niet romantisch genoeg? Jouw probleem is dat je te veel naar Amerikaanse films met van die stroperige muziek kijkt.
- SOFIE: Goed, we zitten hier in de wasserette met van dat stom neonlicht en dan zeg jij me plompverloren dat je verliefd op me bent omdat je zou willen dat we één wasmand hadden voor ons beidjes. Wat wil je dat ik daar op antwoord?
- FRANK: Wat ik bedoel, Sofie, is dat we bijna twee jaar huisgenoten zijn, dat ik al je potjes en je parfumpjes ken die je in de badkamer laat rondslingeren, ik ken je telefoontjes van een halve minuut die drie uur duren, ik ken het ondrinkbaar soort melk zonder vetstoffen die jij aldoor koopt, ik ken je boterhammen-met-chococrisissen om één uur 's nachts, ik ken je menstruatiecyclus en je humeur dat erbij hoort, ik weet hoe je er 's morgens uitziet voor je in de spiegel gekeken hebt, ik weet alles wat liefde binnen

een koppel kan ka- potmaken. Wel, daarom ben ik verliefd geworden op jou. Ik vind de lingerie die je probeert te verbergen als we hier onze was komen doen, erg sexy. Ik vind je vuile was zelfs erg sexy. Ik blijf 's avonds naar je ademhaling luiste- ren, van achter de deur van je slaapkamer om te horen hoe je in slaap valt, ik vind het zalig dat je het op de zenuwen krijgt als ik iets in de vuilnisbak gooi dat bij de recyclage moet, ik vind het zalig dat je achter mijn rug op mijn computer dingen zit te lezen die ik je niet wou tonen...

SOFIE: Ik heb er zo goed als niets van gelezen, ik zweer het je!

Ze zoenen mekaar. Terug naar de realiteit. Ze eten hun broodje verder op.

FRANK: Hoe dan ook, ik hoop dat het losloopt met je Italiaan.

SOFIE: En ik hoop dat ik niet te hard van stapel loop, maar laten we zeggen dat ik ernaar verlang om hem terug te zien. Hij had me trouwens moeten bellen, gisteravond...

FRANK: Waarom heb je hem zelf niet gebeld?

SOFIE: Ik heb alleen zijn gsm-nummer en die begint te piepen zoals een fax. Zo'n raar lawaai. Hij zal me vandaag wel bellen.

FRANK: Heeft hij je misschien een vals nummer gegeven?

SOFIE: Maar nee...

FRANK: Hij heeft je een vals nummer gegeven.

SOFIE: Je kent hem niet eens. Zo is hij niet.

FRANK: Ik help het je hopen.

SOFIE: Frank, zeg me waarom je absoluut wil dat elke man die ik ontmoet een stomme kloot is.

FRANK: Dat is niet waar!

SOFIE: Dat is wel waar! Je zit aldoor het ergste te voorspellen. Maar heb je zelf ooit al de moeite gedaan om me aan iemand voor te stellen? Nee, nooit. Alle gasten die ik oppik maak jij met de grond gelijk, maar je eigen vrienden, die zijn te goed voor mij. 't Is toch waar zeker!

FRANK: Nee, ik probeer alleen dat vervloekte spookbeeld van de ideale man uit jouw dwaze kopje te krijgen. Jij wil per se verliefd worden op alle cliché- lullen

uit de cinema en je gelooft er nog in ook. Jij gelooft zelfs dat het eens echt zal gebeuren, want elke keer als er een vent passeert, is hij nooit goed genoeg voor jou.

SOFIE: Dat is niet waar. Oh, nu ben je gemeen!

FRANK: Droom maar lekker van je Italiaan die toch zoveel klasse heeft en begin misschien op voorhand al te klagen en te zagen, want dat doe je 't liefst van al. *(Af)*

Achtste scène

LEA: Dag Sofie.

Zeg, ik hou dat hier niet uit op de buiten. Veel te veel zuurstof, te veel bomen, te veel vogelgekwel. Ik krijg puistjes van al die mooie natuurlandschappen. Ik moet het geronk van de auto's horen, in vuile steegjes kunnen rondscharrelen, in doorgerookte bruine cafeetjes kunnen zitten. Ik moet door bomvolle straten kunnen lopen vol zotgedraaide mieren die alle richtingen uit rennen, domweg tegen mekaar botsen en dan verder sukkelen.

Ik was wel erg naïef als ik veronderstelde dat ik je zonder een adres in Antwerpen kon terugvinden. Ik dacht het eerste het beste buurtwinkeltje binnen te stappen en te vragen: "Excuseer. Waar woont Sofie Vandenberghe, alstublieft?" Daarna heb ik me afgevraagd hoeveel buurtwinkeltjes er in het Antwerpse in totaal zijn .

Ik weet niet waar ik deze brief moet posten. Misschien als ik hem naar alle buurtwinkeltjes in het Antwerpse zend...

In afwachting schrijf ik je toch maar. Geef Lea een dikke zoen van mij en neem op mijn gezondheid een flinke teug uitlaatgassen.

Lea.

Negende scène

Frank, de armen vol boodschappen, komt Robert op straat tegen. Die loopt wat te flaneren.

FRANK: Robert! Wat doe jij hier?

ROBERT: Ha, de Frank.

FRANK: Niet aan 't werk?

ROBERT: 'n Weekje vrij.

FRANK: Ha.

ROBERT: Maar zij hebben hun lectuuropdrachten gekregen, en ze mogen hun examens voorbereiden... Ik geef hen de kans niet om zich te vervelen.

FRANK: Je hebt zeker geen tijd gehad om mijn scenario te lezen?

ROBERT: Euh, nee. Met al die scripties.

FRANK: Ach zo... Jij ziet er wel relax uit, maar ik denk niet dat het evident is jou als prof te hebben.

ROBERT: Ik heb de indruk dat studenten van jaar tot jaar dommer worden. Ze weten niet meer wat stiptheid is meer, doorbijten kunnen ze niet meer en lamlendigheid is troef! Ze zoeken altijd foefjes om zo weinig mogelijk te moeten doen. Ik word er onnozel van.

FRANK: Je doet je job toch nog graag?

ROBERT: Omdat er om de drie jaar toch nog een goudkorreltje tussenzit. Als ik geluk heb.

FRANK: Zoals dat lelijke meisje.

ROBERT: Yep.

FRANK: Kijk, zoiets geeft mij inspiratie; ze is niet mooi, maar ze kan schrijven! In ordinaire films is het meisje dat iets op papier kan zetten en zo de aandacht van haar mentor trekt per definitie bloedmooi.

ROBERT: Anders verkoopt de film niet.

FRANK: Voilà! *(Pauze)* Zeg, Robert.

ROBERT: Wat?

FRANK: Heb jij volgende week iets speciaals te doen? Ik veronderstel dat je nu wat

meer tijd hebt met dat weekje vrij. Ik heb namelijk veel zin om eens een lekker etentje te organiseren met een goede vriendin van mij die ik je wou voorstellen...

ROBERT: Ha? Da's geen slecht idee. En hoe heet ze?

FRANK: ... Eva. Ze heet Eva.

ROBERT: Dat klinkt mooi. Enne... De rest?

FRANK: Cho, ik denk wel dat ze je zal bevallen: erg geëmancipeerd, absoluut niet gecompliceerd, het genre vrouw die weet wat ze wil...

ROBERT: Da's goed. Bel me eens. Ik zal proberen om je scenario tegen dan te lezen.

FRANK: Oh, rustig aan. Nergens brand. Het gaat goed de laatste tijd. Misschien heb ik binnenkort een betere versie.

Tiende scène

Frank ontmoet Sofie op straat.

FRANK: *(Tot publiek)* Terwijl hij zich naar zijn rendez-vous met Sofie begeeft, herinnert hij zich al de vrienden die hij voor haar verborgen hield. Gasten op wie ze had kunnen vallen. Hij vond het ook een goede oefening om alle gebreken van Sofie op een rijtje te zetten, iets wat hij van tijd tot tijd deed en wat hem toeliet in vrede te leven met zichzelf. Sofie is veeleisend, ze zit verdomd ingewikkeld in mekaar, ze is dikwijls alleen bezig met haar eigen ikjes, soms is ze de oppervlakkigheid zelf, met die burgerlijke ideetjes van haar. Echt waar, hoor. Bovendien is ze een nagelbijter en da's niet erg vrouwelijk. Ze stelt aldoor vragen en subtiliteit is niets voor haar. Ze is bij-ziend. Als ze tegen een stoel botst zegt ze pardon tegen de stoel. Ze spreidt een totaal gebrek aan gratie tentoon wanneer ze haar neus snuit. *(Stilte)* Als ze het op de zenuwen krijgt, zit ze met een haarlok tussen haar vingers te draaien en daarna sabbelt ze die af. Da's echt goddelijk. Als ze lacht, heeft ze sprankeltjes in haar ogen en als die

verdwijnen, blijven er precies twee gaatjes over en... Godverdomme, Frank heeft zijn oefening goed verprutst.

SOFIE: Ik? Liegen? Ben ik niet toe in staat. Als hij mij gezegd had dat hij getrouwd was, dan had ik misschien het risico durven lopen om zijn maîtresse te worden. Misschien! Maar dat hij het voor mij verborgen hield, dat pik ik niet. Ik ben serieus op mijn teentjes getrapt. Italianen... Ja, jongens...

FRANK: Met klasse!

SOFIE: Zeg, hou op, jong.

FRANK: Nee, misschien wou hij een ogenblik om door jou zijn vrouw echt te vergeten, door jou trouw te zijn voor de duur van één nacht. Wel, dan is het mooi, vind ik toch, dat hij het je niet gezegd heeft.

SOFIE: Frank, hou op met een lofzang op de leugen af te steken in naam van weet-ik-veel-wat!

FRANK: In naam van de droom, in naam van de poëzie...

SOFIE: Frank!

FRANK: Ik probeer je oogjes te openen, meer niet... 'n Klootzak, die vent, meer niet.

SOFIE: Ja, goed! *(Pauze)* Het enige wat ik wil, da's een stabiele relatie. Mijn moeder is zo verschrikkelijk ongerust.

FRANK: Sofie, je doet dit toch niet voor je moeder?

SOFIE: 'k Zou niet weten waarom. Maar 't is gewoon niet meer te doen. Elke keer als ik bij haar ga eten legt ze een bestek meer, "voor het geval ik iemand gevonden heb". En dan begint ze te zagen hoe zij mijn vader heeft leren kennen. Ze zit me gewoon kapot te treiteren, ze vergalt mijn leven. Ze zegt dat ik verzot ben op relaties zonder inhoud. En dat is niet waar! Ik wil een gezinnetje, kindjes, kerstbomen, tradities!

FRANK: Sofie, ik heb een idee. *(Tot publiek)* Een heel slecht idee. Want hij zou nooit gewild hebben dat Sofie en Robert mekaar ontmoeten. Hij wou Sofie voor hem alleen en nochtans was de ontmoeting tussen Robert en Sofie niet te vermijden, anders zou ons verhaal te eenvoudig zijn. Och, per slot van rekening viel er niet veel te vrezen, want tussen Robert en Sofie was liefde op 't eerste gezicht volstrekt onmogelijk, gewoon ondenkbaar. Hij zegt bij

zichzelf dat hij absoluut moet stoppen met jaloers te zijn.

Terug naar de realiteit.

SOFIE: Leg uit.

FRANK: Ik heb een vriend, enfin, eerder een kennis, zo'n beetje jouw genre. Flinke, stoere gast, lijkt wat op mij. Ik heb hem leren kennen bij het lanceren van een film en sindsdien komt hij van tijd tot tijd in het café. Hij is prof literatuur. Brede culturele achtergrond, nogal wat klasse...

SOFIE: Ha ja? En waarom heb je me nooit eerder over hem verteld?

FRANK: Ik kende hem niet eerder.

SOFIE: Ben je zeker dat hij niet getrouwd is?

FRANK: Hij heeft me gezegd dat hij gescheiden is.

SOFIE: Goed, daar hebben we dan geen last van.

FRANK: Het is al twee jaar afgelopen en ze hebben nooit de tijd gehad om kindjes te maken.

SOFIE: En hoe zit het met de fysiek?

FRANK: Zoals ik al zei: flinke, stoere gast.

SOFIE: Nee, zij. De ex. Hoe zit het met haar fysiek?

FRANK: Waarom moet je dat weten?

SOFIE: Als zij mooier is dan ik, dan wil ik hem niet zien.

FRANK: Zit jij ingewikkeld in mekaar, ja. Ik heb zijn ex nog nooit ontmoet. Ik ken die Robert nog niet zo lang.

SOFIE: Hij heet dus Robert?

FRANK: Ba ja...

SOFIE: Vind ik niet zo tof.

FRANK: Je bent vermoeiend, Sofie.

SOFIE: Oké, oké. Met een naam als Robert kun je moeilijk wat anders zijn dan prof literatuur.

FRANK: Dat is dan afgesproken. Ik organiseer een etentje bij ons thuis. Er is wel een klein detail...

SOFIE: Hoe?

- FRANK: En begin nu niet direct te steigeren.
- SOFIE: Ja, zeg het dan gewoon, hè.
- FRANK: Je zou Eva moeten heten.
- SOFIE: Watte?
- FRANK: Ik heb hem gezegd dat jij Eva heet.
- SOFIE: En waarom heb jij hem gezegd dat ik verdomme Eva heet?
- FRANK: Wel, omdat eh... Ik zweer je, hij slaat compleet tilt als hij de naam Sofie hoort.
- SOFIE: Hoe dat zo?
- FRANK: Zijn ex heette Sofie en 't is allemaal niet zo fris verlopen voor hem...
- SOFIE: Wat zijn me dat voor onnozelheden? Alstublieft, zeg!
- FRANK: Luister, als we willen dat alles vlotjes verloopt...
- SOFIE: Mijn naam is Sofie Vandenberghe en daarmee amen en uit. Daar moet hij maar mee leven.
- FRANK: Eva of Sofie is toch maar een detail. Wat kan het je schelen als we die mens daarmee een plezier doen?
- SOFIE: Luister Frank, toen we nog huisgenoten waren heb ik toegestemd om te liegen tegen elke meid die onze deur plat liep. En of ik dat gedaan heb. Voor jou. Maar dit is er goed over.
- FRANK: Sofie! Bederf de sfeer nu niet, alsjeblieft. Je zal zien, 't is een charmante kerel. Je zal het best met mekaar kunnen vinden. Beschouw het als een spelletje... Hij staat te trappelen van ongeduld om met jou kennis te maken.
- SOFIE: Heb je hem over mij gesproken?
- FRANK: Bof... Niet zó veel...
- SOFIE: Heb je hem verteld dat wij ooit samen waren?
- FRANK: Nee. Dat is ook niet nodig, hè.
- SOFIE: Ja, da's waar.
- FRANK: Niet vergeten: Eva.
- SOFIE: Goed. Oké. Maar 'k vind het stom.
- FRANK: Ik ben er zeker van dat hij de geknipte man voor je is. Hij is een heel klein beetje ouder, zoals jij het graag hebt. Iemand met verantwoordelijkheid, een

man met ervaring. Iemand die carrière maakt. Je moeder zal tevreden zijn.

SOFIE: Goed, waar wacht je nog op? Zorg morgen voor dat etentje.

FRANK: Zo ongeduldig. Mens toch!

SOFIE: Binnenkort kom ik niet meer aan kinderen toe, Frank.

FRANK: Sofie, je bent achtentwintig!

SOFIE: Klopt. Maar de tijd dat we bezig zijn met reizen, met verhuizen, met het vechten tegen onze crisis...

FRANK: Crisis? Welke crisis?

SOFIE: M' Enfin, Frank, we gaan toch geen kinderen zitten maken zonder minstens één keer een volle crisis door te maken. Anders is de relatie tot mislukken gedoemd. Wist je dat niet?

FRANK: Oké, laat maar. Ik bel je nog voor het etentje.

SOFIE: Zul je me helpen met het kiezen van mijn kleding?

FRANK: Goed, maar ik wil niet dat het vier uur duurt zoals de laatste keer.

SOFIE: Beloofd. Hou van je.

FRANK: Chiao.

SOFIE: Frank.

FRANK: Wat?

SOFIE: Wat ga je hem zeggen?

FRANK: Hoe?

SOFIE: Robert. Over mij. Wat ga je hem zeggen?

FRANK: Ik weet zo direct niet...

SOFIE: Zeg hem niet té dikwijls hoe mooi ik wel ben, anders zal hij achteraf zwaar depri zijn.

FRANK: Oké.

SOFIE: Zeg hem misschien dat ik een beetje mooi ben. Het is voor hem wellicht belangrijk dat een andere man mij mooi vindt.

FRANK: Oké, oké.

SOFIE: Zou je mijn haren willen doen zoals toen voor het huwelijk van mijn zus?

FRANK: Oké.

SOFIE: Wordt het dan niet te veel?

FRANK: Zeker!

SOFIE: Waarom zeg je dan oké als je weet dat ik nergens op ga lijken?

FRANK: Ik moet gaan, Sofie. Ik ben nu al te laat.

SOFIE: Oké. Telefoontje?

FRANK: Eva?

SOFIE: Hè?

FRANK: Kleine test. Meer niet.

SOFIE: Onnozelaar.

Elfde scène

LEA: Sofie, je hangt me de keel uit, want je schrijft me nooit terug. Kom me niet vertellen dat je een drukke moeder bent, want ik ben dat ook. Ik ben gegeneerd wanneer Frank me op de zenuwen werkt. Nochtans werkt hij me minstens evenveel op de zenuwen dan dat hij me vertedert. Ik wou je vertellen hoe schattig hij is. Zijn verwondering doet in mij het kind herleven en alles wat ouders ooit beweren over hun schatjes. Maar vandaag ben ik gewoon doodop. Ik zou niet willen dat Frank later zegt: “Mijn moeder was gewoon neurotisch, ze is zot geworden in haar hotel, uitgeteerd door de frisse lucht en de verveling. Ze heeft alles wat ze bezat verkocht voor een homp brood, onder voorwendsel dat haar hotelletje bezeten was door de spoken van koppels die hun orgasme elke nacht lagen uit te schreeuwen. Ze heeft de hele wereld rondgereisd om brieven te bezorgen aan een zekere Sofie Vandenberghe. In alle buurtwinkeltjes van China, Brazilië, Australië, in de buurtwinkeltjes overal ter wereld.”

Wat ik zou willen is mijn zwerver-toerist ontmoeten en hem onze baby voorstellen en kijken hoe hij de grootste verrassing van zijn leven meemaakt. Ik hou van hem. Maar tussen ons is angst gegroeid en die heeft alles uitgehold. En ik heb er hem niets over gezegd. Misschien omwille van het grapje dat hij heeft uitgehaald. Net voor hij vertrok, heeft hij zijn

telefoonnummer op een boekje lucifers geschreven.

ROBERT: Pas maar op voor venten die hun telefoonnummer op een boekje lucifers schrijven. Het is dikwijls een vals nummer.

LEA: Hij wou niet dat we een vaste relatie hadden. Bang om voor aap te staan, wellicht. Ik heb zeker niet zitten janken waar hij bij stond. Is dat de ondraagbare lichtheid van het bestaan? Toen we vroeger madam speelden, Sofie, hadden we dat allemaal niet voorzien. We speelden gelukkige madammen die moesten opvallen, anders was het spel zinloos, ja toch? Dan was er ook niets leuks meer aan. Geen enkel klein meisje speelt de éénooudermadam en het is misschien daarom dat ik niet goed weet wat doen, want ik heb nooit kunnen oefenen.

Ik hou toch zo veel van mijn supersterke baby. Ik zie hem ademen, rustig, regelmatig, en ik hoop hem voor de rest van zijn leven waard te zijn. Jij begrijpt wel wat ik bedoel, hé.

Tot binnenkort,

Lea.

Twaalfde scène

Het etentje bij Frank.

FRANK: *(Terwijl Sofie en Robert in stilte zitten te praten)* Hij had alles besteld bij een traiteur en achteraf op eigen borden gelegd. Geen haan die ernaar kraait. Of hoe zeg je dat? Hij zegt bij zichzelf dat ze in elke Franse film op een bepaald moment altijd zitten te eten. De avond begon goed.

SOFIE: ... professor in de literatuur? Waar?

ROBERT: De VUB.

SOFIE: He? Ik heb daar ook gestudeerd. Psychologie.

ROBERT: Ah ja? Lang geleden?

SOFIE: Nog niet zo lang.

- ROBERT: Nee, natuurlijk niet... Excuseer.
- SOFIE: Zeg, we zijn mekaar ginder misschien ergens tegengekomen?
- ROBERT: Wel ja, waarom niet?
- SOFIE: In die tijd waren Frank en ik huisgenoten in dit appartement, hè Frank?
- FRANK: *(Die iets inschenkt)* Ha ja... Robert, Eva, komen jullie hier zitten voor het aperitief?
- SOFIE: *(Die rondkijkt)* Hier werden nogal wat jointjes afgepapt, hè Frank?
- FRANK: Zoveel waren het er nu ook niet. 't Was in die sector toen ook crisis, hé.
- SOFIE: Goed, laten we toosten.
- FRANK: Op?
- SOFIE: Op onze gast.
- FRANK: Op mijn vrienden.

We slaan een stukje over en komen bij het dessert.

- ROBERT: ... het gaat er niet om te weten of de mens in essentie goed of slecht is, maar of mededogen aangeboren is, of het resultaat van een cultureel proces.
- SOFIE: En toch blijf ik geloven dat het kleine concrete acties zijn die het lot van de wereld zullen verbeteren en niet al dat geleuter.
- FRANK: Alleen door overleg te plegen en te filosoferen kunnen we ervoor zorgen dat we niet altijd dezelfde fouten maken.
- SOFIE: Ook niet als we altijd dezelfde zever verkopen?
- FRANK: Eva...
- SOFIE: Watte?
- ROBERT: Neenee, 't is juist goed dat ze niet akkoord is.
- SOFIE: Oh, maar ik had het niet speciaal over u. 't Is superlekker, Frank.
- FRANK: Bedankt.
- ROBERT: 't Is heerlijk. Ik wist niet dat je kon koken.
- FRANK en SOFIE: Ik ook niet! *(Ingehouden lachje)*
- ROBERT: Weet je, de mensen hebben de neiging om een debat te laten vastlopen ten gunste van een slaapverwekkend harmonisch geheel.
- SOFIE: Oh dat doet me denken... Excuseer. Weet je wat, Frank? Onze leerkracht

filosofie in het middelbaar, weet je nog? Die is uiteindelijk met een studente getrouwd.

FRANK: Ha ja?

SOFIE: En dat is alles wat jij daarop te zeggen hebt?

FRANK: Ja, wat...

SOFIE: Wat, wat! Hij was minstens al 45 toen hij aan ons les gaf!

FRANK: Zeg eens, Eva, heb jij daar soms commentaar op te geven?

SOFIE: Ik ben er zeker van dat u niet met een van uw studentinnetjes zou trouwen, nietwaar, Robert? Op uw leeftijd.

ROBERT: 't Is te zeggen... Mijn ex was eigenlijk één van mijn studentinnetjes.

SOFIE: Hewel ja, en waarom niet? Als het maar uit liefde is, zeg ik altijd. 't Is toch waar zeker, de mensen zoeken bij anderen altijd wat ze zelf niet graag hebben.

ROBERT: Ja, we hebben het soms moeilijk als we met onze neus vlak op het geluk zitten.

SOFIE: Bent u een pessimist?

ROBERT: Kijk, je mag zwartkijken en het uitdiepen van een concept niet met mekaar verwarren. Nee, ik onderken gewoon het proces van zelfvernietiging dat uniek is voor onze soort. De andere dieren doen het wat dat betreft beter dan wij.

SOFIE: Ik ben dol op dieren.

FRANK: Eva zit in de veeartsenij.

ROBERT: Daarom ben je vegetariër, wed ik.

SOFIE: Een beetje, maar ik hou vooral van honden en katten en die zou ik in geen geval opeten.

ROBERT: In feite hou jij van alles wat de moeite van het beminnen waard is.

SOFIE: Hoe bedoelt u?

ROBERT: Wel, je houdt van honden, katten, waarschijnlijk van kinderen, muziek van Mozart, het platteland, de strijd tegen aids...

SOFIE: Waarom zegt u dat op die toon? Ik zit hier toch geen domme praat te verkopen?

FRANK: Ik ga koffie zetten.

ROBERT: Absoluut niet...

FRANK: Een digestiefje zal iedereen wel deugd doen.

ROBERT: Alleen ben jij conformist. Maar maak je geen zorgen, vermits het de mode is anti-conformist te zijn, ben jij origineel.

SOFIE: Is je kijk op de mensheid altijd gebaseerd op dergelijke uitspraken?

ROBERT: Ik denk logisch na. Meer niet.

SOFIE: Rare logica. Jij veronderstelt dus dat ik niet van Mozart houd “omdat men nu eenmaal verondersteld wordt van Mozart te houden”. Ik hou echt van die vent zijn muziek, oké? Je hebt het recht niet om de bijzondere sympathie die ik voor zijn werk voel te vulgariseren. Als er iemand muziek zou componeren waarvan slechts één lijntje die van Mozart benaderde, dan denk ik dat die persoon in vrede mag sterven. Nee zeg, dat vind ik straf.

ROBERT: Mijn excuses, Eva. Het was niet de bedoeling je te kwetsen.

SOFIE: Het verwondert me niet dat jij met Frank bevriend bent. Precies 't zelfde type.

ROBERT: Zijn jullie samen geweest?

SOFIE: Dat gebrek aan bescheidenheid. Die hardnekkigheid om zijn ideetjes van niks voor te stellen alsof het openbaringen zijn.

ROBERT: Ach zo, jullie waren dus een koppel.

SOFIE: Hoe weet jij dat?

ROBERT: En hoe lang?

SOFIE: Heeft hij je dat gezegd?

ROBERT: Lang geleden?

SOFIE: Wat?

ROBERT: Hoezo wat?

SOFIE: Wat heeft hij je gezegd?

ROBERT: Waarover?

SOFIE: Over ons beiden.

ROBERT: Over ons beiden?

SOFIE: Ik vraag je gewoon hoe jij weet dat Frank en ik een koppel zijn geweest! Jezus!

- ROBERT: Oh, 'k weet niet... Een gebaartje, iets dat nooit verdwijnt tussen twee mensen die ooit *ik hou van jou* in mekaars oortjes hebben gefluisterd. Zelfs al zouden mensen die ooit samen naar bed zijn geweest mekaar nu haten, dan nog blijven ze levenslang met mekaar verbonden omdat ze samen hetzelfde geheim delen.
- SOFIE: Kijk, jij hebt zo'n verdomde manier om dingen te verkondigen alsof je alle wijsheid in pacht hebt. Stijf vermoeiend.
- ROBERT: Ik probeer net afstand te nemen van de dingen. Ik geef kritiek op de mensen, maar ik hou zielsveel van hen. Ik hou van de menselijke soort omdat ze steeds groots probeert te zijn, mooi, gelukkig. Zover komt het nooit, maar die ijdele poging ontroert me.
- SOFIE: Je spreekt weer over de mensen alsof je er zelf geen bent, alsof je een uiteenzetting geeft over: "Onze vriend, de goudvis". Waarom zit je nu te grinniken?
- ROBERT: Ik lach niet met u. Ik geniet omdat ik het fijn vind als iemand het tegen me opneemt.
- SOFIE: Ah bon... Bedankt.
- ROBERT: Mijn ex, die gaf me aldoor gelijk. Misschien is dat de reden waarom ik zo vreselijk pretentius ben geworden.
- SOFIE: Sofie was het toch? Mooie voornaam...
- ROBERT: Wie?
- SOFIE: Je ex. Die heette toch Sofie. Of niet?
- ROBERT: Nee. Waarom?
- SOFIE: Nee? Ik moet je verwarren met... Excuseer.
- ROBERT: Soit, nu je al mijn gebreken kent, hoop ik dat ik de kans krijg om je mijn kwaliteiten te tonen.
- SOFIE: En uw ex, vond die dat je geen gebreken had?
- ROBERT: Niet echt. Misschien ontbrak het haar aan zelfvertrouwen.
- SOFIE: En wat doet ze in 't leven?
- FRANK: (*Op*) En hier zijn we ermee, zie!
- ROBERT: We kenden mekaar al toen ze haar diploma behaalde en om haar kostje te

verdienen ging ze in de modebranche.

SOFIE: Ze was mannequin!

Frank zit gebaren te maken naar Robert. De dialogen zullen mekaar kruisen.

ROBERT: Ja, van tijd tot tijd... Maar het interesseerde haar niet echt.

SOFIE: En ondertussen behaalde ze haar diploma?

ROBERT: Ba ja... Maar ze was ongelooflijk nonchalant. Je hebt geen idee. En haar transpiratiegeur was erg sterk...

SOFIE: Leed ze aan anorexia?

ROBERT: ... erg onaangenaam.

FRANK: Lekkere koffie!

ROBERT: Anorexia? Nee, ik dacht van niet...

SOFIE: Ja, zie je. Het is erg als je tot de vaststelling komt dat je 't zitten hebt. In 't begin toch...

FRANK: Sofie, euh... Eva, wist je dat Robert veel fietst? (*Fluistert vlug tegen Robert*) Eva is dol op fietsen.

SOFIE: Omdat veel mannequins naar 't schijn aan anorexia lijden. Ik heb eens een zo'n reportage gezien. Verschrikkelijk...

FRANK: Robert! Vertel haar eens van die keer dat je op één dag twee keer de Mont Ventoux hebt beklommen.

SOFIE: Allemaal skeletten. Dat willen ze van ons maken.

ROBERT: Hè? Ik heb nog nooit de Mont Ventoux beklommen.

FRANK: Vertel het toch maar.

SOFIE: 't Is afschuwelijk. Ik heb horen vertellen dat er zijn die van alles laten wegnemen om nog dunner te worden: de lever, de ribben, de ingewanden... en dat ze voor de rest alles naar boven trekken om ferme tieten te krijgen.

FRANK: Eva!

SOFIE: Ja, wat is 't?

FRANK: Wat je daar vertelt is compleet geschift.

SOFIE: Hoe dan ook, ze laten stukjes maag weghalen om geen honger meer te hebben. Als je dan denkt aan al die arme Chineesjes die creperen van de honger.

- FRANK: Er zijn er hier bij ons toch ook die creperen van de honger?
- SOFIE: Watte? Ja, dat weet ik.
- ROBERT: Weet je, schoonheid en charme zijn heel wat meer dan esthetische criteria die door mode vastgelegd worden.
- SOFIE: Zie je nu, Frank? Robert zegt precies hetzelfde als ik: mannequins zijn alles behalve mooi.

Dertiende scène

Donker. Andere muziek. We horen hoe afscheid wordt genomen: zoenen, tot ziens, bedankt, tot de volgende keer, enz...

- SOFIE: Een fijne avond...
- FRANK: Meen je dat?
- SOFIE: Ba ja, waarom niet?
- FRANK: Jullie hebben aldoor ruzie zitten maken!
- SOFIE: Ik heb aldoor ruzie zitten maken.
- FRANK: Ja, je was weer niet te houden. Zeer aangenaam voor mij, hoor. Ik had de indruk dat je mijn rekening wou maken. Wou je me een lesje leren of zo?
- SOFIE: Absoluut niet. 't Was hij. Hij hield niet op met me uit te dagen. Ik ben er zeker van dat hij wou weten of ik karakter heb of niet.
- FRANK: Gewoonlijk ben je wel wat toleranter met de mensen.
- SOFIE: Als een vent me niet bevalt is het doodgemakkelijk om lief en ontspannen te zijn.
- FRANK: En hij bevalt je?
- SOFIE: Ba ja.
- FRANK: Ik snap er niets meer van.
- SOFIE: Zo is het toch?
- FRANK: Niet echt.
- SOFIE: Oh, ik heb alles verknald. Ik ben zeker dat hij me een stomme trut vindt.

FRANK: Maar nee...

SOFIE: Waarom is hij dan als eerste vertrokken?

FRANK: Omdat het twee uur 's nachts is.

SOFIE: 't Is niet waar, hè?

FRANK: Jawel.

SOFIE: Gewoonlijk lig ik om elf uur al in mijn nest.

FRANK: Ik zie het. Je valt in slaap waar je zit.

SOFIE: Da's misschien een teken dat hij toch de ware is.

FRANK: Misschien...

SOFIE: Bon, dan ben ik ermee weg. Bedankt voor alles. Sorry dat ik je met de afwas laat zitten, maar ik val om. Eh... Frank?

FRANK: Wat?

SOFIE: Als ik in zijn smaak val waarom heeft hij dan niet voorgesteld om me naar huis te brengen?

FRANK: Je bent zelf met de wagen.

SOFIE: Maar dat weet hij niet.

FRANK: 't Staat op je gezicht te lezen dat je met de wagen bent.

SOFIE: Watte?

FRANK: Ja, weet ik het... Jij hebt daar gewoon een gezicht voor.

SOFIE: Hoe kun je nu aan iemand zien dat hij een smikkel heeft om een wagen te hebben?

FRANK: Oké. Ik heb niks gezegd. Je bevalt hem verschrikkelijk. Dat voel ik zo aan.

SOFIE: Dat voel jij zo aan? Ik bedoel, je voelt het écht aan?

FRANK: Jaja.

SOFIE: Ik geef toe, ik ook.

FRANK: Ba ja.

SOFIE: Heb je dan iets gevoeld van... van...

FRANK: Jaja, een soort teken, een aura, één of andere energie. En ik, ik voel zoiets aan.

SOFIE: Je bent met mijn voeten aan 't spelen.

FRANK: Ik zou niet durven.

SOFIE: Allee vooruit, ik ben ermee weg. A propos, Frank?

FRANK: Wat?

SOFIE: Ze heet niet Sofie, zijn ex. Hij heeft me gezegd dat ze niet Sofie heet.

FRANK: Ha? Cho, dan moet dat een andere ex zijn, zeker? Ik bedoel, niet één van de recentste, maar een ex-ex.

SOFIE: Ha ja... Maar als we mekaar de volgende keer terugzien, wil ik niet meer Eva genoemd worden, verstaan? Je hebt je meer dan eens bijna versproken.

FRANK: Goed. Ik zal het hem zeggen. Ik zal het hem uitleggen.

SOFIE: Allee, nog een goeie nacht. Zeg, Frank.

FRANK: Wat nu-u?

SOFIE: Toen Robert van mij afscheid heeft genomen, heb je dan niks gemerkt?

FRANK: Wat?

SOFIE: Wel, toen hij me een zoen gaf, heeft hij me op de wang gezoend, ja? Toch tamelijk dicht bij mijn mond... Je weet wel, niet helemaal zoals je gewoonlijk iemand op beide wangen zoent... 't Was erg subtiel. Ik weet niet of je 't gemerkt hebt. Nee, zeker? Alsof de standaardafstand tussen de mond en de wang waarop men een zoen geeft niet helemaal gerespecteerd werd, snap je? En hij heeft ook iets harder gedrukt, iets langer, snap je... Wellicht iets langer dan bij een gewone smak. Heb jij dat echt niet gezien? Tenzij zoiets normaal is bij Brusselaars. Gaat dat zo bij Brusselaars, Frank? En dan heeft hij gezegd: "Tot de volgende keer". Me dunkt dat dat een beetje meer gewicht in de schaal legt dan: "Tot de volgende zitting." Vind je niet? Gewoonlijk zeggen wij: "Tot de volgende zitting", je weet wel. Ik geloof niet dat men "Tot de volgende keer" zegt zonder het echt te menen. Hé?

FRANK: Sofie.

SOFIE: Watte?

FRANK: Tot de volgende keer.

SOFIE: Oké, oké. Slaapwel.

Veertiende scène

LEA: Beste Sofie,

Mijn kleine Frank, die is nergens bang voor. Niet voor mieren, niet voor onweer, niet voor vreemden, niet voor het duister van de nacht of de monsters die hem dan beloeren. Nochtans kan hij niet lopen, of de weg vragen, of overleven in het bos. En hij is niet bang om te leven. Hoe hij dat doet? Ik, die kan lopen, die de weg kan vragen, die kan overleven in het bos, ik ben wel bang voor onweer en voor het duister van de nacht en voor monsters die groter zijn dan ik. En ik ben bang om je te blijven zoeken en je misschien te vinden, en dat je een echte madam bent geworden en dat ik je niet meer zal herkennen, omdat je die twee vlechtjes niet meer draagt. Toch ga ik naar Antwerpen naar dat café waar die meneer werkt die me geïnspireerd heeft om mijn kleine Frank zijn naam te geven. Die lijkt erg op je man zoals je me hem beschreven hebt. Alleen dat hij geen Italiaan is.

Ik zend je deze brief voor de zekerheid.

Je trouwe vriendin.

Lea.

Vijftiende scène

Bij Frank.

Iedereen zit in stilte te eten. Een beetje ongemakkelijk. Beleefde glimlachjes.

FRANK: *(Zonder dat de anderen het horen)* Al drie weken kwam Robert niet meer naar het café om naar de verhaaltjes van Frank te luisteren en Sofie belde Frank niet meer op om het over haar veroveringen te hebben.

Frank kijkt naar Robert en Sofie. Daarna begint hij het gesprek.

FRANK: Ik kan bijna niet geloven dat jullie een koppel zijn.

- SOFIE: Geloof het dan toch maar, Frank. Je valt trouwens in herhaling.
- FRANK: Ja, goed, maar 'k blijf het raar vinden. Jullie niet? Ik had twee vrienden en nu heb ik een koppel vrienden. Grappig. Echt grappig. En dat alles dank zij mij.
- ROBERT: Hoe laat is 't, schat?
- FRANK: Noem je haar al schat?
- SOFIE: Frank!
- FRANK: Na drie weken noem je haar al schat?
- ROBERT: Bof...
- FRANK: 't Is maar dat ik me altijd al afgevraagd heb of dat niet wil zeggen dat je de naam van je vriendin beu bent als je haar voor 't eerst *schat* noemt. Ze zouden eens een studie moeten maken van koppels die de eerste keer lieve woordjes prevelen. Toch een raar fenomeen, vind ik toch.
- ROBERT: En met jou, Frank. Alles goed?
- FRANK: In topvorm. Dik in orde. Ik heb besloten om me eens ernstig bezig te houden met het zoeken naar sponsors voor mijn film.
- SOFIE: Bravo! 't Werd tijd.
- FRANK: Was het niet zo dat jij gestresseerd was omdat ik niet aan die film wou beginnen. Toen we nog samen waren, Robert, was 't net of zij zich verantwoordelijk voelde voor mijn dromen. Weet je nog, *Eva*? Toch mooi, hè? Geen seconde rust meer. Je zal wel zien.
- SOFIE: Jij verkoopt weer stomme praat, Frank!
- FRANK: Maar nee... Allee vooruit, tijd voor het dessert. (*Af*)

Robert en Sofie blijven alleen achter. Lastige stilte. Frank, in de keuken, is luid aan 't zingen. Robert neemt de hand van Sofie. Ze zal haar hand wegtrekken zodra Frank verschijnt.

- FRANK: Hoe tactvol dat jullie geen handjes vasthouden waar ik bij ben! Tact of kuisheid? Ach, was het maar uit tact voor de arme, vereenzaamde vrij-gezel die ik ben. Voor ik er zowaar ontroerd door word, even proeven van deze taart.

- ROBERT: Wow, Frank. Je verwent ons!
- SOFIE: En of! Je hebt je zelfs op een dessert gegooid!
- FRANK: Dat heb ik niet, dat heeft de traiteur. Ik heb de taart alleen maar op een mooie schaal gelegd om jullie beet te nemen. Gefopt! (*Pauze*) Hebben jullie één kaart voor de bib of heb je er elk één?
- SOFIE: Watte?
- FRANK: Ja. Om boeken te ontlenen in de bib, hebben jullie dan één kaart voor jullie beiden, of elk één?
- ROBERT: Hu?
- FRANK: Want mijn eerste echte vriendinnetje en ik hadden ons samen ingeschreven in de bib met één enkele kaart op mijn naam, en toen het uit was, heeft ze een pak boeken ontleend die ze nooit terug heeft gebracht. En ik zat dik in de problemen.
- ROBERT: 't Is raar... Ik begin zo precies een beetje hoofdpijn te krijgen.
- SOFIE: Je slaapt erg weinig de laatste tijd. We moeten gaan...
- FRANK: Neem een Alka Selzer, dan gaat het over. Met een koffietje misschien ook.
- SOFIE: Ik denk dat we beter gaan, Frank. We zijn echt doodop.
- FRANK: Eén Alka Selzer maar! Ach, doe me dat niet aan, Je ging trouwens mijn toekomst voorspellen, Eva.
- ROBERT: Nu, 't is serieus, hoor...
- SOFIE: Een andere keer, Frank. Oké?
- FRANK: Da's nu tien jaar dat we mekaar kennen. Voor één keer dat ik zin heb om mijn toekomst te laten lezen, ga je ervandoor. Voor die ene keer dat ik zin heb om mijn toekomst in eigen handen te nemen, trap je het af.
- SOFIE: Bel me morgen op, Frank. Oké?
- FRANK: Alsjeblieft, *Sofie*, blijf nog even.
- SOFIE: Frank...
- ROBERT: Sofie?
- FRANK: Sofie, leg alsjeblieft mijn kaarten! Ik wil weten wat me te wachten staat. Leg mijn kaarten, Sofie. Toen we nog samen waren en ik het strontvervelend vond, wou je niets anders.

- ROBERT: Waarom noemt hij je Sofie?
- SOFIE: Hoe moet ik dat weten? Frank, nu is 't genoeg geweest!
- FRANK: Arme Robert! Als je mijn oervervelende scenario's eens zou lezen in plaats van te doen alsof je doceert, dan zou je er misschien iets van snappen.
- ROBERT: Hein?
- SOFIE: Waarover hebben jullie het? Ik snap er geen snars van.
- ROBERT: Ben jij Sofie?
- SOFIE: Ja, ik heet Sofie! Is dat een probleem?
- ROBERT: Frank, is zij Sofie? Ik bedoel *de* Sofie, zij die aan de deuren zit te trekken in plaats van te duwen?
- SOFIE: Wat heb je hem allemaal over mij zitten vertellen, Frank?
- FRANK: We zijn quitte, Robert, want jij hebt ook één en ander uit te leggen. Jij geeft helemaal geen les aan de unief.
- SOFIE: Watte?
- ROBERT: Wa... waar heb je 't over? Natuurlijk geef ik...
- FRANK: Ik heb naar de unief gebeld om ons etentje van vanavond af te zeggen, omdat ik wist dat het verkeerd zou uitdraaien. Ze hebben me verteld dat je twee jaar geleden je ontslag hebt gekregen.
- SOFIE: Watte? Hoor eens, wat zijn dat voor stoten?

Ander licht. Flashback. Robert doceert.

- ROBERT: De lichtzinnigheid waarmee jullie het aandurven je opdrachten in te leveren laat me geen andere keus dan het volgende te besluiten. Om te beginnen vraag ik je mening over een werk dat je zou moeten gelezen hebben. Twee opties: sommigen onder jullie geven hun mening over een werk dat ze overduidelijk niet hebben gelezen, uit weerzinwekkende luiheid, of omdat ze er geen lor van gesnapt hebben, of: domheid in praktijk gebracht, wat nog veel erger is dan luiheid. Maar het ergste geval is een derde optie die dit jaar wijd verspreid is: zij die het werk in kwestie hebben gelezen, maar geen flauw benul hebben wat het woord *mening* inhoudt. Jullie hebben namelijk geen mening, geen visie, geen persoonlijkheid. Zielig. Misschien

denk je dat je je mening verkondigt als je het verhaaltje navertelt. Ik heb “Le Père Goriot” ook gelezen en het is onnodig mij een resumé van het werk voor te schotelen, of het te vulgariseren. Denk je nu echt, als je *ik denk* aan het begin van elke zin schrijft, dat je me een mening, een opinie geeft? Een koebeest hoeft jullie wat betreft intelligentie niet te benijden. Ik ben beschaamd in uw plaats als ik hier vrij zou rondlopen zonder mijn verstand of mijn hart te gebruiken. Jullie verspillen papier, inkt en lucht. Ik zal je wat zeggen: jullie zijn niet meer dan een troep stomme klootzakjes. Denken jullie echt dat je slim bent omdat je toevallig universiteit loopt?

SOFIE: Hij is er wel met de grove borstel doorgegaan, da's waar.

FRANK: Neenee, 't is goed zo...

ROBERT: Antwoord! Denken jullie dat je slim bent, dat de schaapjes op het droge zijn en dat je langs de goede kant van de weg staat? Jullie spreken altijd over jullie rechten, met jullie comités die op alle slakjes zout leggen. Maar weten jullie dat er ook plichten bestaan, gekoppeld aan het privilege dat je cursus volgt aan de universiteit? Onder andere de plicht om mij niet te doen verschrompelen van verveling bij het doornemen van uw totaal oninteressante exposés. Want dat is een gevaarlijk ding, verveling. Het resultaat ervan zijn mensen zoals jullie! Anderzijds geef ik me er ook rekenschap van dat het bestuur van dit instituut, verrot door de poen, zich hiervan niet bewust is én dat ook zo wil houden.

FRANK: Ah nee, niet het bestuur...

ROBERT: Want ze bieden u een zinloos programma aan: literatuur. Wees eerlijk. Dat is iets voor mensen die zo bekrompen zijn, zo zelfvoldaan, dat ze nooit een roman zullen openen, tenzij ze verplicht zijn een maand later een schriftelijke commentaar in te leveren. Ik sta mezelf dan ook toe te kotsen op deze instelling, op haar toegeeflijkheid, op uw luiheid en op u.

Terug naar het heden.

SOFIE: Dat heb je allemaal niet gezegd...

ROBERT: Daarna hebben ze me de gouden handdruk gegeven onder voorwendsel dat ik

oververmoeid was. Er was echter ook een petitie ten mijnen gunste. Met één enkele naam: die van het lelijke meisje. Als ze mooi was geweest, dan was ik zonder twijfel verliefd op haar geworden.

SOFIE: En daarna?

ROBERT: 'n Kleine werkloosheidsuitkering. Een paar korte tripjes in het binnenland en nu, och ja... Ik trek mijn plan wel.

SOFIE: En hoe lang had je dat voor mij willen verborgen houden? Hoe dikwijls was ik je misschien niet komen afhalen aan de unief om je daar zagezegd aan te treffen met een pak boeken onder de arm en je brilletje op je neus?

FRANK: Ga jij hem afhalen aan de unief?

ROBERT: Ik zou het je gezegd hebben... Ik zou het jullie gezegd hebben...

FRANK: Mij is ze nooit komen afhalen aan de unief. Sofie, ben jij me ooit komen afhalen aan de unief toen ik nog naar de unief ging?

SOFIE: Ik kan er niet van over dat je me zo hebt zitten beliegen. De werken die op je bureau lagen en die moesten verbeterd worden, de samenvattingen voor de volgende dag, de ganse mise en scène! Wie dacht je eigenlijk te bedotten?

ROBERT: Had je misschien liever een werkloze leren kennen die Robert heette?
“Sofie, ik zou je aan een fantastische kerel willen voorstellen. Hij heet Robert... Wat? ... Een werkloze? Dat is pas interessant!” Komaan, zeg, Sofie! Iedereen zou me als een baksteen laten vallen, want vandaag de dag word je beoordeeld op wat je doet in het leven. Zeg me je beroep en ik zal je zeggen wat je waard bent.

LEA: *(Op) (Tot publiek)* Mij kan het geen barst schelen hoe hij zijn dagen vult, als we ze maar samen doorbrengen.

ROBERT: *(Tot Sofie)* Maar ja, zoiets moet jij je aantrekken. De hele planeet zou te klein zijn als je 't niet deed. “En uw man, wat doet die? Niets? Hoezo, niets? Je bedoelt toch niet *helemaal* niets? Ah, hij ziet je graag... Sukkeltje toch...”

LEA: Voor mij zou dat voldoende zijn...

SOFIE: Oké, ik trek het me wel aan. Ik ben zelfs niet in staat om het me niet aan te trekken.

ROBERT: ... Geen inkomen, geen ambitie, een man die zijn tijd verprutst door te lezen en tripjes te maken.

LEA: Ik vind dat het erg ambitieus is om te willen lezen en mooie dingen te ontdekken.

SOFIE: *(Tot Lea)* Jij hebt altijd met je hoofd in de wolken gezeten, jij.

LEA: Ik hou van hem, meer niet.

Lea af. Frank is aan 't dromen. Sofie en Robert bekijken hem.

SOFIE: Wel?

FRANK: Hm? Wat?

SOFIE: Antwoord dan. Leg uit waarom je wou dat ik Eva moest heten, vermits Robert me gezegd heeft dat hij geen enkele ex heeft die Sofie heet.

FRANK: Wablieft?

SOFIE: Waarom zit iedereen hier constant te liegen? Wat is je probleem, Frank? Waarom heb je gezegd dat Robert aan de unief doceert als het niet zo is? Weet Robert dat jij weet dat hij de bons heeft gekregen? Waarom zitten jullie zo met mijn voeten te spelen? Wat is de bedoeling, Frank? Zeg, is Frank wel je echte naam?

FRANK: Wat ik wou weten is 't volgende: zou het een verschil gemaakt hebben als ik je in de regen achterna gelopen was?

SOFIE: Watte?

FRANK: Maar 't is niet mijn schuld dat het die dag niet regende...

SOFIE: Waar heb je 't eigenlijk over?

FRANK: In volle zon iemand achterna lopen is minder spannend...

ROBERT: Hij heeft het over die keer dat hij jullie huwelijk heeft afgezegd.

SOFIE: Wablieft?

ROBERT: Tja... Dat heeft hij me toch verteld...

SOFIE: Maar ik ben het die dat huwelijk heb afgezegd!

Ander licht. Flashback.

FRANK: 't Is echt belachelijk hoeveel vrienden ik heb. Iedereen wil mijn vriend

zijn. Al dat vrouwvolk wil dat ik hun vriend word, hun broer, hun dikke knuffelbeer. Ben ik een gelukzak dat ik de beste vriend ben van een pak vrouwen!

SOFIE: Hou op, Frank. Zeg me alleen dat je 't me niet kwalijk neemt. Zeg dat we vrienden blijven.

FRANK: Ik weet gewoon geen blijf met al die vrienden! Denk jij echt dat ik behoefte heb aan jouw vriendschap?

SOFIE: Ik weet dat je teleurgesteld bent, Frank...

FRANK: Teleurgesteld?! Ik ben pas teleurgesteld als ik previews in de bioscoop heb gemist. Zwijg me over teleurgesteld!

SOFIE: Vervloekte deur!

FRANK: Begin weer niet met die deur!

ROBERT: Duwen, meisje, duwen.

SOFIE: Ik weet het dat ik moet duwen! Ik wil dat hij zegt dat ik moet blijven!

ROBERT: Ze wil dat je zegt dat ze moet blijven.

FRANK: Blijf, Sofie. Ik neem je niets kwalijk. We kunnen evengoed vrienden blijven.

Terug naar het heden.

FRANK: En dan hebben we ons die nacht een stevig stuk in ons kraag zitten zuipen.

Korte pauze. Iedereen heeft gedronken. Ze zijn lichtjes in de wind en vooral erg vrolijk.

SOFIE: Ge neemt het me toch niet kwalijk, hè Robert? We blijven toch vrienden?

ROBERT: Ha ba ja... Ik denk dat gij minder ambras veroorzaakt als ge een gewone vriendin zijt.

FRANK: Denk dan vlug wat anders...

SOFIE: Hého, is er hier nog ergens wijn?

FRANK: Allemaal opgezopen. Er is alleen nog wat van dat straf.

ROBERT: Juist. Van dat straf.

FRANK: Zeg, ge hadt toch hoofdpijn?

ROBERT: Een Alka Selzerke en een whisky. Sec alstublieft...

SOFIE: Robert, niet denken dat we uit mekaar gaan omdat ge geen les geeft aan de unief. 't Is niet daarvoor. 't Is omdat ik mijn kluts kwijt ben en ik heb goesting om alleen te zijn.

ROBERT: *(Tegelijk met Sofie)* 't Is omdat ge uw kluts kwijt zijt en ge hebt goesting om alleen te zijn. We hebben dat allemaal al besproken en ik neem u niks kwalijk. We blijven de allerbeste vrienden.

SOFIE: Hela, mannekes! Geen goesting om de kaarten te leggen?

FRANK: Ha nee hè zeg...

SOFIE: Hewel, ik ga mijn eigen kaarten leggen. Ik wil weten of ik ga trouwen en kindjes kopen. En met wie! Want die haal ik bij zijn oren naar hier en 'k zal hem zeggen: "Hela manneke, gij zijt goed te laat, gij!"

FRANK: De sukkel, hij is er nog niet eens en hij krijgt al onder zijn kloten.

ROBERT: Hey... Sofieke...

SOFIE: Watte?

ROBERT: Voorspel mijn toekomst eens, toe.

FRANK: Ja, en als ge dat niet gelooft, maakt ze u wat anders wijs.

SOFIE: Frank, ge gaat toch ophouden, zeker?

FRANK: Ge hebt me gezegd dat dat allemaal dikke zever is, dat ge d'er geen verstand van hebt van dat toekomst voorspellen, en dat ge op 't eind altijd zegt wat de mensen graag willen horen.

SOFIE: En als ik de mensen zo gelukkig maak?

ROBERT: Da's héél goed. Héél nobel! Alle vooruit Sofieke, zeg mij wat ik wil horen. Nu gaan we ne keer zien, zie, wat voor eens straf vrouwmens gij wel zijt.

Sofie legt de kaarten.

ROBERT: Moet ik nog lang wachten om te horen wat ik wil horen?

SOFIE: Ge zoudt eens moeten weten wat ik hier allemaal lees, Robert. Er gaat met u iets formidabel gebeuren. Iets dat zelfs Frank niet uit zijn duim kan gezogen hebben. 't Is te zot om los te lopen. Zo'n schitterende kaarten heb ik nog nooit gezien. Er gaat met u iets gebeuren dat ze zelfs niet in 't scenario van een film zouden durven zetten, want 't is er goed over!

Zestiende scène

FRANK: Dit zou het verhaal zijn van een merkwaardig weerzien, van mensen die plots in het leven van de ene en de andere opduiken, een verhaal vol details die alles op de helling zetten.

Lea komt binnen.

FRANK: We zijn gesloten.

LEA: Weeral? Doe die deur dan op slot als je gesloten bent.

FRANK: Hé, ik ken je nog.

LEA: Dag Frank.

FRANK: Jij kent mijn naam ook nog?

LEA: Wel ja.

FRANK: Opnieuw aan 't reizen?

LEA: Nee, ik installeer me in Antwerpen.

FRANK: Ach zo.

LEA: Ja. Ik heb mijn hotelletje verkocht. Ik ga een Bed and Breakfast openen aan de haven.

FRANK: Ach zo.

LEA: Ik ben compleet over mijn toeren. Antwerpen stinkt, man. En dat vind ik formidabel.

FRANK: Ach zo.

LEA: Wel ja, ik bedoel, het loopt hier vol mensen, overal auto's, overal vervuiling. Hier lééft tenminste iets.

FRANK: Ja, dat is wel waar. Zeg, had jij nu een jongen of een meisje?

LEA: Een jongen: Frank. Mijn moeder houdt hem bij tot ik me hier geïnstalleerd heb.

FRANK: En die vriendin, Sofie. Heb je die teruggevonden?

- LEA: Nee. Ik vraag me af of ik ze op straat nog zou herkennen zonder haar twee vlechtjes.
- SOFIE: (*Op*) Lea?
- LEA: Sofie?!
- FRANK: Ha? Jullie kennen mekaar?
- LEA en SOFIE: Ba ja, zeker.
- LEA: Heb je mijn brieven gekregen?
- SOFIE: Nee.
- LEA: Ik de jouwe ook niet.
- SOFIE: ...
- LEA: Je hebt me geen brieven geschreven?
- SOFIE: Nee.
- LEA: Zelfs niet een heel kortje, die je misschien morgen op de bus ging doen, die je misschien vergeten bent, waardoor hij nog in je tas zit?
- SOFIE: Nee.
- LEA: Omdat je bang bent dat ik je misschien op een paar schrijffouten zou wijzen zoals toen we nog klein waren? Ja, toch?
- SOFIE: Ja dan.
- LEA: Klopt het dat je je dochter Lea hebt genoemd?
- SOFIE: Nee.
- LEA: Hoe heb je haar dan genoemd?
- SOFIE: Ik heb geen dochter. Geen kinderen. Geen man. Geen nieuw huis.
- LEA: En je bent niet gestopt met nagelbijten?
- SOFIE: Ook niet.
- LEA: Je speelde de gelukkige en zelfvoldane madam?
- SOFIE: Klopt.
- LEA: Je had me kunnen zeggen dat het een spelletje was. Dan had ik me ook kunnen amuseren.
- SOFIE: Het spijt me, Lea.
- LEA: Ik zou nog altijd de gelukkige en zelfvoldane madam willen spelen met jou, Sofie. Weet je nog die onmogelijke hoeden en die schoenen met die hakken

waar je hoogtevrees van kreeg, en hoe we thee dronken en over onze kindermisjes spraken en onze juwelen en onze paarden en onze mannen en we vonden dat allemaal uit en we speelden en dat was allemaal niet erg, want we speelden samen. En jij bent verder blijven spelen zonder het me te zeggen, maar je hebt al lang geen onmogelijke hoeden meer en schoenen waar je hoogtevrees van krijgt. Wat voor zin heeft het dan om nog langer de madam te spelen?

SOFIE: Ik ging je binnenkort de waarheid schrijven. Ik ging het je schrijven van zodra ik gelukkig was geworden.

FRANK: Iets drinken, meisjes?

LEA: En als dat niet lukt?

SOFIE: Allee vooruit, zeg dan direct dat ik nooit gelukkig word.

FRANK: Een koffietje met iets strafs? Iets anders misschien?

SOFIE: Frank, jij hebt absoluut geen gevoel voor timing.

LEA: Ha? Jullie kennen mekaar?

SOFIE en FRANK: Ha ba ja, zeker...

FRANK: Je hebt me gezegd dat je dat apprecieert in mij.

SOFIE: Watte?

FRANK: Dat heb jij gezegd.

SOFIE: 't Is goed. Oké, ik heb het gezegd.

FRANK: Je hebt gezegd dat je dol was op mijn gebrek aan timing, mijn gebrek aan manieren, al mijn gebreken, kom, en dat ik het meest verrassende wezen was dat je ooit hebt ontmoet. Je hebt me gezegd dat ik een verrassing was die nooit ophield verrassend te zijn. En je hebt...

ROBERT: *(Op)* Hallo!

FRANK: Ik zei het nog tegen mezelf: er ontbreekt er nog één...

FRANK en SOFIE: Robert...

LEA: Dag Robert.

ROBERT: Lea?!

FRANK en SOFIE: Ha? Jullie kennen mekaar?

ROBERT en LEA: Ha ba ja, zeker.

Lange stilte.

- LEA: Wat zeg je daar van?
ROBERT: Je ziet er goed uit.
LEA: Da's dank zij de stadslucht.
ROBERT: Ik heb je gemist.
LEA: Echt?

De twee conversaties (Frank en Sofie/ Robert en Lea) kruisen mekaar.

- FRANK: Je hebt me ook gezegd dat je dol was op de smoelen die ik trok als ik dacht dat niemand naar me keek.
ROBERT: Lea, ik heb deze ontmoeting gedroomd.
SOFIE: 't Is waar, dat heb ik gezegd. Hier, neem een aardbei.
ROBERT: Je zou me zeggen dat je me als een gek gezocht hebt om me te vertellen dat we samen een kind hebben gemaakt in het vochtige gras.
FRANK: Je hebt aardbeien meegebracht?
SOFIE: Ik ben even naar de markt geweest.
LEA: En ik zou je zeggen dat ik hem Frank heb genoemd.
ROBERT: En ik zou je zeggen dat het perfect is.
FRANK: Maar 't is er toch 't seizoen niet voor?
SOFIE: Nee, maar buiten 't seizoen zijn ze lekkerder .
LEA: Maar je hebt me gezegd dat je een avontuurtje van één nacht wou!
ROBERT: Ja, maar 's anderendaags had ik al zin om te herbeginnen.
FRANK: Je hebt me ook gezegd dat je dol was op mijn manier van *dag* zeggen alsof ik telkens een vraag stel.
LEA: En je hebt me gezegd dat je geen kerstboom wou, geen gezinnetje, geen tradities.
ROBERT: We zouden een spar kunnen nemen in plaats van een dennenboom.
SOFIE: Ik heb je ook gezegd dat ik het risico niet wou lopen om je op een dag voor altijd te verliezen.
FRANK: Dat heb je niet gezegd. Je hebt gezegd dat je niet wist of ik verantwoordelijk genoeg was om een gezin te stichten.

- SOFIE: Ja, maar wat ik *wou* zeggen was, dat ik het risico niet wou lopen om je op een dag voor altijd te verliezen.
- ROBERT: Waarom heb je me niet gebeld?
- LEA: Ik was bang dat het een vals nummer was.
- SOFIE: Wat ik *eigenlijk* wou zeggen, was...
- LEA: En jij had me gezegd dat je niet moest weten van een lange termijn-relatie.
- SOFIE: Ze zijn lekker, hè, die aardbeien?
- ROBERT: Ik heb je vergeten te zeggen dat ik graag tot morgen bij jou bleef en dat ik je morgen hetzelfde ga zeggen en dan overmorgen en zo verder tot je haren zo wit zijn als sneeuw.
- FRANK: 't Zijn de beste aardbeien die ik ooit gegeten heb.
- LEA: En als mijn haren dan zo wit zijn als sneeuw?
- ROBERT: Dan doen we onze huwelijksreis nog eens over.
- LEA: Huwelijksreis?
- SOFIE: Op een keer heb ik je bijna gezegd dat alle andere venten niets waard zijn vergeleken met jou. Alle Italianen, noem maar op, en zelfs al die uit de film. Want die uit de film, die zijn helemaal niets waard als je de muziek weglaat.
- ROBERT: Ja, en we laten ons in elk hotel en in elke herberg buiten gooien, want we zullen te veel kabaal maken omdat we zo gelukkig zijn.
- LEA: Doen we!
- SOFIE: Ik heb je dat allemaal willen zeggen en ik heb zelfs voor de spiegel staan oefenen, maar ik vond mezelf nogal belachelijk en daarom heb ik maar niks gezegd.
- LEA: Maar vind je dat niet een beetje *plots*?
- SOFIE: Ik zou je gezegd hebben dat we moesten trouwen, en liefst in de winter, want 't is zoveel beter buiten 't seizoen. En jij zou gezegd hebben...
- ROBERT: Weet je, mensen trouwen er maar op los zonder goed te weten waar ze aan beginnen. Laten we maar doen alsof we niet weten waar we aan beginnen, we gaan gewoon trouwen en daarna zien we wel. Iedereen doet het zo.
- FRANK: Juist!

LEA: Juist!

Zeventiende scène

Dwaas tafereel van een dubbel huwelijk in januari in de sneeuw. Frank met Sofie en Robert met Lea. Muziek: de Kronüingsmesse van Mozart. De vier personages komen naar voor en blijven onbeweeglijk staan.

FRANK: Dwaas tafereel van een dubbel huwelijk in januari in de sneeuw. Frank met Sofie en Robert met Lea. Muziek: de Kronüingsmesse van Mozart. De vier personages komen naar de voorscène en blijven onbeweeglijk staan. Fototoestellen flashen.

Fototoestellen flashen.

FRANK: Fade out!

Fade out. En in het donker roept Frank:

EINDE.

Evelyne de la Chenelière

werd geboren in 1975. Ze werkt als auteur en actrice in de theaterwereld van Montréal. De la Chenelière schrijft uitsluitend voor theater en leeft van haar pen. Verscheidene van haar stukken werden vertaald in het Engels, Duits en Spaans.

Enkele titels:

- *Personnages secondaires.*
- *Au bout du fil.*
- *L'Héritage de Darwin.*
- *Chinoiseries.*
- *L'imposture.*

Evelyne de la Chenelière schreef *Des Fraises en Janvier* toen ze 23 was en het was meteen een schot in de roos. Ze ontving de prijs van de beste originele tekst van de Académie québécoise du Théâtre.

Des Fraises en Janvier werd vertaald in het Duits, Engels en Schots.

Aardbeien in Januari.

Sofie en Frank kennen mekaar al tien jaar, maar willen zich niet definitief engageren. Frank laat zijn vriend Robert kennis maken met Sofie in de hoop dat ze zo zou inzien dat hij de enige ware voor haar is. Maar het loopt anders af. Toch zal Robert er ten slotte met Lea -die haar vriendin Sofie zoekt- vandoor gaan.

Deze lichtvoetige komedie is haast een ode aan het leugen, want elk van de vier personages vertelt onwaarheden over zichzelf en liegt -of is verplicht te liegen- tegen de andere. Het is een over en weer gepraat van geliefden die mekaar voortdurend beliegen. Er worden zoveel loopjes genomen met de waarheid dat Sofie op de duur aan Frank vraagt of dat wel zijn echte voornaam is!

Dit is een ingenieus in mekaar gestoken stuk vol kleine verrassingen, hernemingen in flashback of op een ander niveau, en een dubbele bodem: aan de oppervlakte lijkt alles prettig en luchtig. Daaronder is het echter hard als glas, want niemand heeft genade voor de andere.

(Duur: 1.30 u. zonder pauze.)